

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.20.640/2012/5. szám

A Szegedi Ítéltábla a Pivarnyikné dr. Juhász Emőke ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek, - dr. Gyenge Zoltán ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2012. szeptember hó 11. napján kelt 1.P.22.606/2011/23. sorszámú ítélete ellen a felperes részéről 24. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 300.000,- (Háromszázezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, fizessen meg az államnak külön felhívásra 800.000,-(Nyolcszázezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes 2010. december hó 31. napján az alperesi bv. intézetben töltötte szabadságvesztés büntetését. Ezen a napon a felperes az ügyvédjével ügyvédi beszélőn vett részt, melyet követően, motorozás során, a felügyelet a cipőjében elrejtve kábítószergyanús anyagot talált. Az eset felfedezését követő felperesi magatartás miatt, vele szemben az örök testi kényszerszert alkalmaztak, majd a felperes fegyelmi elkülönítésbe került. A testi kényszer alkalmazását követően a felperes sérüléseiről láttelelet került felvételre. Ennek érdekében az alperes alkalmazottja **(orvos 1)** felperest megvizsgálta és panaszairól kikérdezte. A felperes a vizsgálat alkalmával előadta, hogy megsérült a lába. Az eljáró orvos azt a tájékoztatást kapta, hogy a sérülést feltehetőleg szög okozta. A sebről fényképfelvételt készített, majd elvégezte az elsődleges sebellátást. Tekintettel arra, hogy a seb nem mély, kb. 0,5 x 0,5 cm nagyságú felületes seb volt, azt fertőtlenítéssel kezelte.

2011. január hó 1. napján a felperes az alperes alkalmazásában álló szakápolónak jelezte, hogy a lábfejen van egy duzzanat, azt is jelezte, hogy előző nap szögbe lépett. A szakápoló megnézte az előző nap felvett leletet és látta, hogy a rögzített sérülés megegyezik a felperes lábán lévő sérüléssel, majd felhívta az ügyeletes

orvost, akinek javaslatára a felperesnek Curam tablettát adott és borogatást javasolt. A felperes az ápolónak kutyaharapásról nem tett említést. Nála bőrpírt, lázat, egyéb tünetet az ápoló nem tapasztalt.

A felperesről, az alperes alkalmazásában álló **(orvos 2)** 2011. január hó 7. napján ismételten orvosi látteleletet vett fel. A látteleletben rögzítésre került, hogy a felperes elmondása szerint 2010. december hó 31. napján fogdán megharapta az őrkutya, a sérüléssel összefüggő panasza nem volt. A látteleletet felvevő orvos a vizsgálat alkalmával a bal láb külső élénél kb. 1 x 0,5 cm pörkkel fedett hámsérülést, a bal láb külső élénél öt darab színes gombostűfejnyi pörkkel fedett felszínes hámsérülést, valamint a bal láb talpi felszínén a külső lábélhez közel kb. 1 cm hosszú pörkkel fedett hámsérülés nyomát írta le a pörkkel fedett környezetben gyulladás tünetei nélkül. Akként foglalt állást, hogy a sérülések ellátást már nem igényelnek.

A felperes és **(korábbi ügyvéd neve)** ügyvéd, mint feljelentő feljelentése alapján a Btk. 226. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette miatti feljelentés tárgyában, az alperes hivatásos állományába tartozó ismeretlen elkövetők ellen indult nyomozás, melyet a ...-i Katonaügyészség B.IX.14/2011. számú határozatával a Be. 190. § (1) bekezdés b) pontja alapján - mivel a nyomozás adatai alapján nem volt megállapítható bűncselekmény elkövetése és az eljárás folytatásától sem volt várható eredmény - megszüntette az eljárást.

A nyomozás megszüntetéséről szóló határozat ellen a felperes, valamint képviselője panaszt jelentettek be, melyet a Legfőbb Ügyészség Kiemelt és Katonai Ügyek Főosztálya Kf.236/2012/1-I. számú határozatával elutasított.

A felperes az alperessel szemben 10.000.000,-Ft összegű kártérítési igényt terjesztett elő, melyet alperes 31-10-244/2011. számú határozatával elutasított, hivatkozással arra, hogy a felperes orvosi ellátás alkalmával nem hivatkozott kutyaharapásra, a talpán kizárólag egy felületes, repesztett seb volt, melyet az orvosok a szakma szabályai szerint kezeltek. Egyébként a felperes sérülése egy egyszerű szövődménymentes, 8 napon belül gyógyuló sérülés volt, amely miatt nem került életveszélyes állapotba. Sebei szövődménymentesen begyógyultak, és ezzel összefüggésben semmiféle egészségkárosodást nem szenvedett.

A felperes keresetében - jogfenntartással - kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 10.000.000,-Ft kártérítés és ezen összeg után 2010. december hó 31. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamat, valamint perköltség megfizetésére. Előadta, hogy az alperesi intézet és annak dolgozói a jogszabályokat nem mindenben tartva jártak el, amikor a felperest 2010. december hó 31. napján bántalmazták, őt az őrkutya megharapta, majd ezt követően a felperes a megfelelő orvosi ellátást sem kapta meg. Az alperessel jogviszonyban álló orvos a felperest nem részesítette tetanusz oltásban, így a felperes testi épségét, egészségét jelentős mértékben megsértette, sőt olyan helyzetet idézett elő, amelynek esetében csak a véletlenül múlt, hogy a büntetés-végrehajtási intézet magatartása folytán a felperes nem került életveszélybe. Előadta továbbá, hogy a felperesnél poszttraumás stressz-

szindrómának megfelelő állapot alakult ki. A felperes 2010. december hó 31. napi események óta szorong, éjjelente felriad, a kutyáktól pedig krónikusan fél.

Az alperes kérte a kereset elutasítását. Előadta, hogy az alperes intézkedése során a hatályos jogszabályok keretei között járt el. Hivatkozott arra, hogy a felperesnek nincs tetanusz betegsége, a talpán lévő repesztett seb, valamint a későbbi látleleten szereplő lábfejen lévő seb nem volt életveszélyes, azok az életét, testi épségét nem veszélyeztették. A sebek 8 napon belül gyógyuló szövődménymentes sérülések voltak, ezzel összefüggésben felperes semmilyen egészségkárosodást nem szenvedett el. A polgárjogi kártérítés elemei hiányoznak.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Hivatkozott arra, hogy az alkalmazandó Ptk. 349. §-a, valamint 339. § alapján vizsgálendő, hogy a kártérítési felelősség szükségképpen elemei fennállnak-e. Ez alapján a felperesnek kellett bizonyítania a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint azt, hogy a vele szemben alkalmazott jogszerű testi kényszer alkalmazásán túl őt bántalmazták, illetőleg ezen bántalmazás alkalmával az őrkutya megharapta, minek folytán a lábfejen sérülés keletkezett, amelynek ellátására az alperes által alkalmazott orvosok részéről nem a legnagyobb gondosság és szakma szabályai szerint került sor. Ezen alperesi magatartás pedig a felperes testi épségét, egészségét jelentős mértékben megsértette, és nála a kutyatámadás kapcsán poszttraumás stressz-szindróma alakult ki.

Az elsőfokú bíróság ítéletében rámutatott arra, hogy a felperes az általa előadottak alátámasztására csatolta **(orvosszakértő 1)** igazságügyi orvosszakértő és **(pszichológus szakértő neve)** igazságügyi pszichológus szakértő által készített magánszakvéleményt. A pszichológus szakértő felperesnél poszttraumás stressz-szindrómának megfelelő állapotot vélelmezett. Az orvosszakértő a második látlelet és a fényképfelvételek alapján megállapította, hogy a felperes lábán 2011. január 7-én gyógyuló félben lévő, varasodó harapott sérülések nyoma volt látható. A szakértő a gyógyulás időtartamát 2-3 hétre tette. Megállapította, hogy a harapott sebzés ellátásaként alaposabban kellett volna az eljáró orvosoknak fertőtleníteni. Nem maradhatott volna el a Tetanusz Anatoxin adása sem és a lábról való röntgen felvétel készítése. Mivel a felperes ellátása nem megfelelően történt, így nála reálsan akár a közvetett életveszélyes állapot is kialakulhatott volna, ennek elmaradása a véletlennek köszönhető.

A felperes indítványozta ezen magánszakértők tanúkénti meghallgatását. Kérte továbbá **(korábbi ügyvéd neve)**, **(orvosszakértő 2)** büntető eljárás során kirendelt szakértő, valamint a felperest ellátó **(orvos 1)** és **(orvos 2)**, **(egyéb személy neve)**, **(orvos 3)** tanúként történő meghallgatását, nyomszakértő kirendelését a sérüléskor viselt zokni vizsgálatára, valamint a büntető eljárás iratainak beszerzését.

Az elsőfokú bíróság az alperes alkalmazásában álló egészségügyi dolgozókat tanúként meghallgatta, a büntető eljárás iratait beszerezte, és azt ismertette.

A felperes feljelentése alapján indult büntetőeljárásban kirendelt **(orvosszakértő 2)** igazságügyi orvosszakértő, **(nyomszakértő neve)** igazságügyi nyomszakértő és **(orvosszakértő 3)**

igazságügyi orvosszakértő szakvéleménye alapján nem találta bizonyítottnak, hogy a felperes az általa hivatkozott bántalmazást, kutyaharapást elszenvedte. A bíróság a felperes által a polgári perben előterjesztett nyomszakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítvány teljesítését mellőzte. A felperes ezen indítvány indokaként hivatkozott arra, hogy a felperes által használt zokni lefoglalásra került, azonban annak nyomszakértői vizsgálata nem történt meg. A büntető eljárás során azonban nyomszakértő kirendelésre került mind a felperes által viselt zokni használata, mind a szolgálati kutya harapási lenyomata, szájkosara, illetőleg a felperesi sérülések vizsgálata végett. A büntető eljárás során készült nyomszakértői véleménnyel kapcsolatban a bíróságnak aggálya nem merült fel és az eljárás során a felperes sem hivatkozott olyan körülményre, ami alapján annak helyességéhez kétség férhetett volna.

A kutyaharapás bizonyítottsága hiányában azt sem találta megállapíthatónak, hogy az alperes orvosi a felperes kezelése, ellátása kapcsán nem megfelelő gondossággal és szakszerűséggel jártak el. A kutyaharapás bizonyítatlanságának okából nem találta megállapíthatónak azt, hogy a kutyaharapás miatt poszttraumás stresszszavarban szenved. Utalt arra, hogy a perben készült valamennyi szakvélemény, így a felperes által felkért szakértők által készített szakvélemény is egyezően tartalmazza azon megállapítást, miszerint a felperes a sérülése kapcsán súlyos egészségromlást, maradandó fogyatékoságot nem szenvedett. A büntető eljárás során kirendelt orvosszakértő a gyógytartamot 8 napon belülre, míg a felperes által felkért szakértő a felperes hivatkozott gyulladásra, mint szövödményre tekintettel 2-3 hétre tette. Az elsőfokú bíróság a felperes által csatolt magánszakvélemény szövödményként gyulladást leíró megállapításait ítélezése alapjául nem fogadta el, figyelemmel arra, hogy az alperes által csatolt egészségügyi dokumentáció a felperes ezzel kapcsolatos előadását nem támasztotta alá. A napi egészségügyi ellenőrzési lap 2011. január hó 13. napjáig minden nap panaszmentes állapotot rögzít, és a látélet 2011. január 7-i felvételét követő időszakra vonatkozóan a felperes a korábbiakban maga sem tett említést semmiféle gyulladásról, ezzel kapcsolatosan panaszt az alperes orvosainak nem jelzett. Utalt arra a bíróság, hogy akár 8 napon belüli, akár 2-3 hetes gyógytartamot vesz figyelembe, a felperes felületes, repesztett sebzései tekintetében semmiképpen sem állapítható meg olyan kár, amely a nem vagyoni kártérítést indokolna, figyelemmel arra, hogy a felperesnél életveszélyes állapot és egyéb súlyosabb következmény a tetanuszoltás elmaradása kapcsán nem lépett fel.

A bíróság mellőzte **(korábbi ügyvéd neve)**, **(orvosszakértő 1)**, **(pszichológus szakértő neve)** és **(orvosszakértő 2)** tanúkenti meghallgatását. Álláspontja szerint **(orvosszakértő 1)** és **(pszichológus szakértő neve)** felperes által kért szakértők meghallgatása felróható magatartás bizonyítása hiányában szükségtelen volt. **(Orvosszakértő 2)** tanú meghallgatására vonatkozó indítványban pedig felperes nem adta elő, hogy a tanú meghallgatását milyen tényekre vonatkozóan kéri. Álláspontja szerint a büntető eljárás során szakértőként eljáró **(orvosszakértő 2)** tanúkenti meghallgatása nem volt indokolt. A bíróság nem találta szükségesnek a felperes jogi képviselőjének **(korábbi ügyvéd neve)**-nek tanúkenti meghallgatását sem, tekintettel arra, hogy **(korábbi ügyvéd neve)** a keresetlevél szerint a felperes által 2011. január hó 4. napján neki mutatott sérülésekről tudott volna tanúvallomást tenni, ugyanakkor a felperes személyes meghallgatása alkalmával

előadta, hogy **(korábbi ügyvéd neve)**-nek a ruházatán keresztül, azokat a helyeket tudta megmutatni, ahol bántalmazás érte. A felperes testén keletkezett sérülésekről pedig orvos által készített leírások, illetve fényképfelvételek álltak rendelkezésre, így a tanú meghallgatása ekörben úgyszintén indokolatlan volt.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést és kérte az elsőfokú bíróság ítéletének kereset szerinti megváltoztatását. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság lényeges eljárásjogi szabályt sértett, a bíróság nem tájékoztatta a feleket a bizonyítási kötelezettségről és a bizonyítatlanság következményeiről, továbbá az elsőfokú bíróság ítéletét az elfogult büntető ügyben eljáró szakértők szakvéleményére alapozta, míg a felperes által csatolt magánszakértők véleményét nem értékelte, mely magánszakvélemények alátámasztották a felperesi állítást, a kutyaharapás tényét. A büntető ügyben kirendelt **(orvosszakértő 2)** orvosszakértő is akként nyilatkozott, hogy a felperes sérülése keletkezhetett kutyaharapás folytán. Az igazságügyi nyomszakértő **(nyomszakértő neve)** azt állította, hogy a felperes sérülését nem kutyaharapás okozta, lefoglalt zokni anyagfolytonossági hiányosságait a felperes sérüléseivel azonosította. Megállapította, hogy az anyagfolytonossági hiányosságok szakadozott peremszélűek, így az azt okozó eszköz nem rendelkezett élel, hegygel. A felperesi álláspont szerint ez a megállapítás ellentmondásos, de igazolja, hogy a felperes sérülése 2010. december 31-én keletkezett. Utalt arra, hogy **(orvosszakértő 3)** igazságügyi orvosszakértő kizárta, hogy a sérülés a ... nevű szolgálati kutyától származna, de a szakértő nem nyomszakértőként adott véleményt, ezért a bíróságnak mellőzni kellett volna a szakértő ezen megállapítását. Hivatkozott arra, hogy **(orvos 1)** tanú akként nyilatkozott az ismételt felvett látlet alapján, hogy a felperesen kutyaharapás, illetve megragadás külsérelmi nyomát észlelte. Továbbá **(orvos 2)** is harapott sérülést diagnosztizált felperesen. A bizonyítékok értékelésével tehát az elsőfokú bíróság téves következtetésre jutott. Jogellenesen mellőzte továbbá a bíróság a felperes bizonyítási indítványait az általa felkért magánszakértők, továbbá a büntető eljárásban kirendelt szakértők és a felperes által megjelölt tanúk meghallgatását illetően. Az elsőfokú bíróság olyan kérdésben, mely szakértelmet kívánt, szakértőt nem rendelt ki, és a büntető eljárásban keletkezett szakvéleményeket használta fel. Előadta, ha a felperesnek a kutyaharapás tényét nem sikerült volna bizonyítani, akkor sem történt meg a szög okozta sérülés megfelelő ellátása. Rámutatott továbbá, hogy az alperesi intézetben található kamerák felvételei nem állnak rendelkezésre, ismeretlen a felvételek megsemmisülésének ideje.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását. Előadta, hogy a felperes maga kérte a büntető iratok beszerzését, maga csatolta **(orvosszakértő 2)** igazságügyi szakértő büntető eljárás során keletkezett 2 db szakvéleményét, továbbá jelen perben tett alperesi előadás alapján is, a felperes tudomással rendelkezett arról, hogy a büntető ügyben több szakértő került kirendelésre, és nyomszakértő is eljár. A szakértői vélemények tartalmával a

felperes tisztában volt. A felperes maga is ellentmondásosan nyilatkozott a sérülésének eredetéről, előadta, hogy őt az őrkutya megharapta, megragadta, cibálta, máskor arról beszélt, hogy a kutya megkapta. Ezek között azonban nagy különbség van, melyet a szakvélemények is alátámasztanak. Ha a felperes lábát a kutya megharapta, cibálta volna, annak azonnal látható nyomai lettek volna, ezzel ellentétben a felperes által sem vitatottan, 2010. december 31-én felvett látófelvétel alkalmával egy sérülési nyom volt látható. A felperes tehát nem bizonyította állítását. Az orvosi ellátást követően egy hét múlva tett említést először a felperes arról, hogy álláspontja szerint kutyaharapás érte. Az alperes alkalmazásában orvos intézkedése ezért a seb elsődleges ellátásakor megfelelő volt, ezt követően 2011. január 7. napján annak közlésekor, hogy a felperest kutyaharapás érte, panasz híján tetanusz oltás adása már nem volt indokolt. A felperes tetanuszt vagy egyéb fertőzést nem kapott. Az alperes jogszabály szerint járt el, jogellenes magatartás nem volt megállapítható, a kár bekövetkezte hiányzik, a felperes sebe meggyógyult, a megfelelő ellátást megkapta, tetanusz betegsége nem alakult ki.

A fellebbezés **n e m a l a p o s .**

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló jogi következtetésre jutott. Kifejtett indokaival az ítélet tábla egyetért, ezért ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése és 253. § (2) bekezdése alapján - helyes indokai szerint - helybenhagyta. Az ítélet tábla elsődlegesen vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság eljárásjogi szabálysértést követett-e el.

A felperesi hivatkozás szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási kötelezettségről és a bizonyítatlanság következményeiről a feleket nem tájékoztatta.

A bizonyítási eljárás megkezdése előtt a bíróságnak tájékoztatnia kell a peres feleket a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről és a bizonyítás sikertelenségének jogkövetkezményeiről (Pp. 3. § (3) bekezdése). A bizonyítási kötelezettség azt szabályozza, hogy a peres felek között a bizonyítással összefüggő feladatok hogyan oszlanak meg, mely tények bizonyítására, mely fél köteles. Ettől elhatárolandó a bizonyítási teher fogalma, mely azt jelöli, hogy melyik fél viseli valamely tény nem bizonyított voltából eredő joghátrányt. Jelen esetben a bíróság tájékoztatása a bizonyításra szoruló tényekről és a bizonyítási teherről a 12. sorszámú végzésben megtörtént, a bizonyítás sikertelenségének jogkövetkezményeiről szóló tájékoztatás megjelölésével. A bíróság felhívása alapján a felperes 13. sorszámú beadványban korábbi bizonyítási indítványait **(korábbi ügyvéd neve)** tanú, valamint **(orvosszakértő 1)** és **(pszichológus szakértő neve)** magánszakértői véleményt készítő személyek vonatkozásában tanú meghallgatásra vonatkozóan fenntartotta, továbbá indítványozta a büntető eljárásban szakértői véleményt készítő **(orvosszakértő 2)**, továbbá **(orvos 1)** és **(orvos 2)** tanúkenti meghallgatását. Ezt követően bíróság a 18. számú jegyzőkönyvben (5. oldal) ismételt tájékoztatta a felperest arról, hogy a perben az ő kötelezettsége bizonyítani, hogy a felperes által hivatkozott bántalmazást, kutyaharapást elszenvedte, az alperes által alkalmazott kényszerintézkedés, illetőleg esetleges bántalmazás jogszerűtlen volt, és hogy ezzel okozati összefüggésben a hivatkozott kár érte, továbbá azt, hogy az alperes által

biztosított ellátás során az alperes alkalmazásában álló orvosok nem jártak el felperes kezelése, ellátása során kellő gondossággal. A bíróság ezzel az 1/2009. (VI. 24.) PK vélemény 4. pontjában foglaltaknak megfelelően, az adott tényállásra vonatkozóan egyediesített és teljes körű tájékoztatást nyújtott a bizonyítási kötelezettségről, melynek hatására a felperesi képviselő korábbi bizonyítási indítványai fenntartása mellett, kérte **(orvos 3)** és **(egyéb személy neve)** tanúkenti meghallgatását, valamint igazságügyi orvos pszichológus szakértő és nyomszakértő kirendelését, utalva arra, hogy a felperes által viselt zokni lefoglalásra került, annak azonban nem történt meg a nyomszakértői vizsgálata. Továbbá 19. sorszámú beadványban a felperes kérte a büntető eljárás során keletkezett iratok beszerzését.

Így megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a tájékoztatási kötelezettséget nem sértette meg.

A felperesi hivatkozás szerint, az elsőfokú bíróság abban is eljárási hibát vétett, hogy a büntető eljárás iratait ismertetés nélkül felhasználta.

Az eljáró elsőfokú bíróság a büntető iratokat a felperesi bizonyítási indítvány miatt szerezte be, a beszerzett iratok és az abban szereplő szakértői vélemények a 23. sorszámú jegyzőkönyv szerint az elsőfokú eljárásban ismertetésre kerültek. Az ismertetés révén pedig a peranyag részévé váltak, így eljárási szabálysértés nem történt e tekintetben sem.

A felperesi hivatkozás szerint az elsőfokú bíróság azzal is eljárási szabályt sértett, hogy a felperesi bizonyítás indítványok nagy részét nem teljesítette. Ezzel szemben a periratokból megállapíthatóan a felperes által megjelölt tanúk közül a bíróság meghallgatta **(orvos 1)**, **(orvos 2)**, **(orvos 3)**, valamint **(egyéb személy neve)** tanúkat, míg **(korábbi ügyvéd neve)** és a magánszakértői vélemény, továbbá a büntető eljárás során keletkezett szakértői vélemény készítésénél eljáró **(orvosszakértő 2)** szakértő meghallgatásának mellőzésére vonatkozó döntését indokolta. A Pp. 3. § (4) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítási indítványhoz nincs kötve, a bíróság mellőzi a bizonyítás elrendelését vagy a már elrendelt bizonyítás lefolytatását, ha a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az ügyben elsődlegesen az volt vizsgálandó, hogy a felperesi állításnak megfelelően a felperes lábán lévő sérülések kutyaharapásból származtak-e. Az eljárás korábbi szakaszában a felperes kérte ugyan nyomszakértő kirendelését arra hivatkozással, hogy korábban nyomszakértő kirendelésre nem került, azonban a büntető eljárásban ilyen szakértő kirendelésre került, mely szakvéleményt a felperes annak ismertetésekor nem vitatta. Így az elsőfokú bíróság eljárásjogi szabálysértést nem követett el, amikor a felperes újabb nyomszakértő kirendelése iránti kérelmét, és a további tanúbizonyítás, és szakértő kirendelésre vonatkozó kérelmét mellőzte.

A felperes hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság a büntető ügyben eljáró alperesi alkalmazásban álló elfoglalt szakértők véleményére alapította ítéletét. A büntető eljárás során **(orvosszakértő 2)** igazságügyi orvosszakértő, **(nyomszakértő neve)** igazságügyi nyomszakértő, **(orvosszakértő 3)** igazságügyi orvosszakértő a ...-i Katonai Ügyészség által lefolytatott eljárásban független igazságügyi szakértőként került kirendelésre, így velük szemben elfoglaltság nem állapítható meg.

A felperesi fellebbezési hivatkozás szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, amikor nem találta megállapíthatónak azt, hogy a felperesen lévő

sérülések kutyaharapástól származnak. Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűen mérlegelte. A kutyaharapás megtörténtének bizonyítása szakkérdés, a bíróság az e körben keletkezett nyomszakértői véleményt - mely kizárta a felperesi sérülés kutyaharapásból való származását - ítékezésének alapjául elfogadta, és döntését erre alapította. A felperes által csatolt orvosszakértő által készített magánszakvélemény - mivel a nyomszakértő kizárta a sérülés kutyaharapásból való származását - nem volt alkalmas a felperesi állítás alátámasztására.

Köztudomású tény továbbá, hogy nem minden sérülésnél kell tetanusz oltást adni, ezt erősítette meg tanúmeghallgatása során alperesi alkalmazottként eljáró **(orvos 1)**, valamint a büntető eljárás során készült igazságügyi orvosszakértő szakvéleménye is. Figyelemmel arra, hogy a felperes saját állítása szerint is a 2011. december 31-i látlet vételnél a talpán látható 0,5 cm x 0,5 cm-es sebbel rendelkezett és a hivatkozása szerint is a kutyaharapásra vonatkozóan nyilatkozatot az ellátó orvosnak nem tett, ezért a felperes orvosi ellátása 2010. december 31-én szakszerű volt, tetanusz oltás adása nem volt indokolt, ezt követően pedig, 2011. január 7. napján a kutyaharapásról való tájékoztatásnál a felperes panaszmentes volt, tetanusz adása az ellátó orvos **(orvos 2)** tanúvallomása, valamint a büntető eljárás során készített igazságügyi orvosszakértők alapján ugyancsak nem volt indokolt. A rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható, hogy a felperes tetanuszbetegséget nem kapott, sebe gyógyult, nem fertőződött el, egészségkárosodása nem keletkezett, így ezzel a felperes a seb szakszerűtlen ellátását nem bizonyította.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság a keresetet a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen utasította el.

A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért az ítéltábla a Pp. 78. § (1) és (2) bekezdése alapján kötelezte az alperes másodfokú eljárási költségének megfizetésére, mely a 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, és (5) bekezdése alapján meghatározott ügyvédi munkadíjból áll.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a bíróság a Pp. 78. §-ában foglaltak szerint és a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 13. §-a alapján határozott.

S z e g e d, 2013. január hó 7. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.	Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó sk.	Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró